

РЕШЕНИЕ

№ 3054

гр. София, 17.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 09.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **13873** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203-207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, подадена от А. Г. К., чрез пълномощник адв. П., против [община] за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 310 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. по НАХД № 7683/2018г. по описа на Пловдивски районен съд във връзка с обжалване на Наказателно постановление № 1479/05.11.2008г., издадено от заместник-кмета на [община], както и внесена държавна такса в размер на 10 лв. по сметка на РС Пловдив.

В съдебно заседание процесуалният представител на ищеца поддържа исковата молба по основание и размер, като моли съдът да я уважи. На основание чл. 127, ал. 4 от ГПК посочва банкова сметка на ищеца. Претендира разноси.

Ответникът – [община], чрез процесуален представител юрк. Т., депозира отговор на исковата молба по реда на чл. 131, ал. 1 от ГПК, с който я оспорва като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение както за производството по НАХД № 7683/2018г. по описа на РС Пловдив, така и за настоящото производство. За съдебно заседание не се явява процесуален представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че исковата молба е основателна и доказана, поради което следва да бъде уважена.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Производството по НАХД № 7683/2018г. по описа на РС Пловдив е образувано по жалба на А. Г. К. против Наказателно постановление № 1479/05.11.2018г., издадено от заместник-кмета на [община], с което му е наложена глоба в размер на 50 лв., на основание чл. 40, ал. 3 от Наредбата за реда за спиране, престой и паркиране на пътни превозни средства на територията на [населено място].

По делото /л. 41 по н.а.х.д. № 7683/2018г. по описа на РС Пловдив/ е приложен оригинал на договор за правна защита и съдействие, сключен на 07.02.2019г., между А. Г. К. и адв. М. П., с предмет: процесуално представителство пред РС Пловдив по НАХД № 7683/2018г. Договорено е адвокатско възнаграждение в размер на 300 /триста/ лв., като е отбелязано, че сумата е платена в брой при подписване на договора. Адв. П. се е явила в съдебното заседание на 20.02.2019г. и е взела участие в съдебните прения.

С решение № 581 от 25.03.2019г., постановено по н.а.х.д. № 7683/2018г. по описа на РС Пловдив е отменено Наказателно постановление № 1479/05.11.2018г., издадено от заместник-кмета на [община]. Решението е влязло в сила на 17.04.2019г., видно от представения към исковата молба заверен препис от същото.

По НАХД № 7683/2018г. по описа на РС Пловдив е приложена и вносна бележка за платена по сметка на РС Пловдив държавна такса в размер на 10 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим, тъй като е подаден от страна, която има правен интерес от водене на настоящото производство, а ответникът е пасивно легитимиран по претенцията. Пасивната процесуална правоспособност по исковете за обезщетения по ЗОДОВ е ограничена от разпоредбата на чл. 205 от АПК във вр. с чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ, която предвижда, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. [община] е юридическо лице и има право на собственост и самостоятелен общински бюджет /чл. 14 от ЗМСМА/, поради което искът е предявен срещу пасивно процесуално легитимиран ответник.

След като са наведени твърдения за причинена вреда на ищеца, която е в причинна връзка с отменено по съдебен ред наказателно постановление, е налице спор по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища /Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015г. по т.дело № 2/2014г. на ВКС и ВАС на РБ/.

Разгледан по същество искът е частично основателен по следните съображения:

По аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Разпоредбата урежда фактическия състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, включващ следните елементи: незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна

дейност; вреда; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието. При липсата на който и да е от тези елементи, отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не може да бъде реализирана.

Ищецът обосновава своята претенция за обезщетение с твърдението, че вредите са му причинени от незаконосъобразно издадено наказателно постановление, което е отменено по съдебен ред с влязъл в законна сила съдебен акт.

Съдът приема, че предявеният иск е безспорно доказан по основание и частично по размер.

В случая е издадено наказателно постановление, което е отменено по съдебен ред от въззивната инстанция. Налице е имуществена вреда - неблагоприятно изменение в имуществената сфера на ищеца в заявения с ИМ размер на 300 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 7683/2018г. на РС Пловдив. Ищецът не би разходвал тези средства, ако не беше издадено наказателното постановление, за обжалването на което е ангажирал квалифициран защитник. Адвокатската защита се явява нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора. Тази вреда действително е пряк и непосредствен резултат от издаденото и отменено по съдебен ред НП /Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия/.

Съдът намира за основателно възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение по НАХД № 7683/2018г. по описа на РС Пловдив. Действително съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията, изм. и доп., ДВ, бр. 28 от 2014 г./ за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. В случая заплатеното адвокатско възнаграждение за производството по НАХД № 7683/2018г. по описа на РС Пловдив е в размер на 300 лв., т.е. в установения минимум. Към датата на приключване на устните състезания по настоящото дело нормата на чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/2004г. вече е с променена редакция /изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ – бр. 45 от 2020г., в сила от 15.05.2020г./, като е отпаднал установеният минимален размер на възнаграждението от 300 лв. В тази връзка съдът се позовава и на Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 на Съда на ЕС, в което е прието, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Посочено е, че съдебните разноски, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални”.

Следователно, макар договореното и заплатено адвокатско възнаграждение да е в нормативно установения минимум съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/2004г. /в ред., изм. и доп., ДВ, бр. 28 от 2014 г./, следва да бъде съобразено посоченото решение на СЕС, както и променената редакция на чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/2004г. /изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ – бр. 45 от 2020г., в сила от 15.05.2020г./. В случая пред РС Пловдив е оспорено НП, с което е наложена глоба в размер на 50 лв.; жалбата е изготвена и подписана лично от жалбоподателя, а не от негов процесуален представител; по делото са проведени две съдебни заседания, като адв. П. е взела

участие само в заседанието на 20.02.2019г. Отчитайки гореизброените обстоятелства, съдът намира, че размерът на заплатеното адвокатско възнаграждение, съставляващо претендирани имуществени вреди, не е справедлив и обоснован по смисъла на чл. 3б, ал. 2 от Закона за адвокатурата и не представлява пропорционална вреда, поради което следва да бъде редуциран до 200 лв., а претенцията за обезщетение за имуществени вреди за разликата над 200 лв. до пълния предявен размер от 300 лв. следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Не съставлява пряка имуществена вреда по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ заплатената от ищеца държавна такса в размер на 10 лв. за образуване на производство пред РС Пловдив по обжалване на наказателното постановление. Производствата по ЗАНН са безплатни и държавна такса не се дължи. Следователно внесената сума е недължимо платена и подлежи на връщане по реда на чл. 4б от ЗДТ по искане на ищеца до съответния орган на съдебната власт, но не и по исков път по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Имуществената вреда, настъпила вследствие заплащането на тази такса, не е пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт, а е резултат от грешка или заблуждения на самия ищец, поради което ответникът не може да носи отговорност за нея.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ основателна се явява претенцията на ищеца да му бъдат присъдени направените по делото разноски. Съдът намира за основателно възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, поради което същото следва да бъде редуцирано до 200 лв., на основание чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004г. /изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ – бр. 45 от 2020г., в сила от 15.05.2020г./. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски в размер на 210 лв., от които 10 лв. държавна такса и 200 лв. заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 203 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА [община], с адрес: [населено място], пл. „С. С.“ № 1, да заплати на А. Г. К., ЕГН [ЕГН], сумата от 200 (двеста) лева, представляваща обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за претърпени имуществени вреди - заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 7683/2018г. по описа на РС Пловдив, причинени от отменено по съдебен ред Наказателно постановление № 1479/05.11.2018г., издадено от заместник-кмета на [община].

ОТХВЪРЛЯ иска за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди над уважения размер от 200 (двеста) лева до пълния предявен размер от 310 (триста и десет) лева.

ОСЪЖДА [община], с адрес: [населено място], пл. „С. С.“ № 1, да заплати на А. Г. К., ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 210 (двеста и десет) лева. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

